

Πατρών Χρυσόστομος: Η ασυδοσία της «τέχνης» στο μεγαλείο της

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

• Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου

Κατά τίς ἡμέρες αὐτές πού ἡ Ἐκκλησία ἐόρτασε τόν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας καί τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, οἱ σύγχρονοι εἰκονοκλάστες, ἀνήρτησαν στήν Ἑθνική, ναί στήν Ἑθνική πινακοθήκη, πίνακες μέσα ἀπό τούς ὁποίους, προδίδουν τήν ἐσωτερική πνευματική τους διάσπαση, καθυβρίζοντας οὐσιαστικά τά πανσεβάσματα πρόσωπα τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τά πρόσωπα τῶν Ἀγίων μας.

Λυπούμεθα βαθύτατα γι' αὐτό τό ὀλίσθημα τῆς τέχνης καί τοῦ πολιτισμοῦ, μέσα ἀπό τό ὁποῖο φαίνεται πλέον ἡ εἰκονοκλαστική θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἐποχῆς μας καί ἀναδεικνύονται τά ἐσωτερικά σύνδρομα ἀνθρώπων καί ἡ κατάπτωσης τῆς κοινωνίας μας, ἡ ὁποία ὁδηγεῖται καί μέσα καί ἀπό τόν ἐκφυλισμό τῆς τέχνης, ὄχι ἀπλῶς στόν κατήφορο, ἀλλά στόν ὄλεθρο.

Ἡ «ὕβρις» εἶναι τό ἴδιον τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποία δέν μπορεῖ νά ἀντέξῃ τήν φωτεινότητα τοῦ πνεύματος καί ἐπιχειρεῖ νά ἀμαυρώσῃ τήν Εἰκόνα καί «τό κατ' εἰκόνα», ἀφοῦ ἔχει τά πάντα ἀπαξιώσει μέσα ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἀκρας ἀσυδοσίας, τοῦ λεγομένου δικαιωματοῦ καί τῆς ἀνεκτικότητος.

Ἡ βέβηλη αὐτή πράξις, τῆς βλασφημίας οὐσιαστικά καί τῆς καθυβρίσεως τῶν ἱερῶν προσώπων μέσα ἀπό τήν λεγομένη «τέχνη», προδίδει, τήν ἔλλειψη σεβασμοῦ στά πιστεύω, στούς θεσμούς, στίς ἀξίες, στόν ἄνθρωπο.

Καί βέβαια δέν ἔχει ἀνάγκη ὑπερασπίσεως ὁ Κύριος μας, ἡ ἡ Παναγία μας καί οἱ Ἅγιοί μας, ἀλλά ἐμεῖς ἔχομε χρέος νά ἐκφράσωμε τήν ἀντίθεσή μας καί, ἂν θέλετε, τήν διαμαρτυρία μας, γιά αὐτή τήν βεβήλωση τῶν ἱερῶν καί τῶν Ὁσίων μας, τῶν βαθυτάτων πιστευμάτων τῆς καρδιάς μας, τῶν ἱερῶν σεβασμάτων μας, ἐκφράζοντας καί τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Μητροπόλεώς μας καί ὄχι μόνο.

Τό «δόγμα» ὅτι ἡ τέχνη δέν ἔχει ὅρια, σημαίνει, ἐν τέλει, ὅτι ἡ τέχνη δέν ἔχει ἦθος καί διά τοῦτο μιά τέτοια τέχνη τήν ἀπορρίπτουμε.

Καί βέβαια ἐπ' οὐδενί υἱοθετοῦμε ὁποιαδήποτε μορφή βίας καί ἀπό ὁποιοδήποτε καί ἂν προέρχεται.

Ὅμως πρέπει κάποτε καί οἱ ὑπεύθυνοι, ἐν προκειμένῳ στόν πολιτισμό καί στήν Ἑθνική Πινακοθήκη νά κατανοήσουν ποιά εἶναι τά ὅρια τῆς τέχνης, ἀλλά καί οἱ εὐθύνες οἱ δικές τους.

Λυπούμεθα γιά αὐτή τήν πρόκληση καί ὕβρη. Καί δέν πρόκειται, δυστυχῶς, στόν τόπο μας μόνο, περί τῆς ὕβρεως τῶν θείων καί ἱερῶν προσώπων, ἀλλά προστίθεται καί ἡ βεβήλωση κατά καιρούς, τῶν ἀδριάντων τῶν Ἡρώων καί Μαρτύρων τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος καί τῶν μνημείων τοῦ Γένους μας, πού μαρτυροῦν τίς θυσίες τῶν αἱμάτων τῶν προγόνων μας, ὥστε ἐλεύθερα κάποιοι καί ἀσύδοτα καί ἀτιμώρητα νά μποροῦν νά προσβάλλουν τήν ἱερά τους μνήμη. Γιά τό ποῦ καί πῶς ἔφτασε αὐτός ὁ τόπος σ' αὐτό τό χάλι ἔχομε ὅλοι τίς εὐθύνες μας.

Λυπούμεθα γιά αὐτήν τήν προσβολή τῆς πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀφοῦ ἡ Παναγία μας εἶναι τό ἱερώτερο Πρόσωπο μετά τόν Κύριόν μας καί οἱ Ἅγιοί μας, οἱ πρέσβεις πρὸς Κύριον καί ἐπαναλαμβάνομε προσευχητικά καί ἐν ἀγάπῃ.

«Κύριε, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι».